

»Daritev mirú in sprave je došla; veséli se, Milivoj, veselite se, bratje zadrugarji, v Deléh' smo zopet dobro zapisani!«

Takó je bilo tudi ónega dné, ko je Timofejka strino razdražila s klepetanjem svojim. Huda ura se je skoro poglela; Zagorski se je opravičeval, kakor je védel in znal, a napósled sta oba umolknila ter mirno sedela drug proti drugemu; on je kadil, ona pa zrla v svet. Nekoliko časa potem je ona z nóva izpregovorila, kakor sama v sebi:

»Danes moram še pisati Verici.«

»Prosim, pozdravite jo tudi v mojem imeni,« rekel je on in zopet sta molčala.

Toda odslej je Zagorski pazil, da ni po nepotrebnem prihajal v zóbe zavidnim materam. S Hermino se je menil in kratkočasil le toliko, kakor vsak drugi továrišev njegovih; a na plesih je prav premišljeno druge déklice bolj odlikoval, nego njo. Sevéda, izbirčen je bil tudi potem, in ponosna je bila vsaka, s katero se je kaj več pečal, četudi samó za jeden večer. Strina je s tem bila popolnoma zadovoljna, zlasti ko ji je on sam donašal prva poročila o plesu in drugih veselicah, ki so jih zadrugarji imeli med sábo.

(Dalje prihodnjič)

Nje obraz.

V moje srce tù
Dèkle, ti, poglèj!
Kóga li na dnù
Vidiš, mi povèj!

Dèkle drágo, ní
Zórní tvoj obraz?
Liéce, očí,
Kodri zlatih las . . . *

Dèkle se zardí,
Ustna króži v sméh,
Nágne mí očí,
V nekaj zrè na tleh.

Primem ji rokó,
K srcu jo prížmèm;
Dam poljub srénó
Déklici potèm!

y.

